

EL XÀFEC DE VANCOUVER

Catalans a Vancouver

Número 33 - Novembre 2004

Amb el suport de la Secretaria de Relacions Exteriors del Departament de la Presidència de a Generalitat de Catalunya

<http://www.casalcatala.ca>

En aquesta edició...

Activitats del Casal 2005.....	2
Anuncis, Notícies, Xafarderies	2
In Memoriam.....	3
Dalí travessa l'Atlàntic.....	4
Mensaje de la Secretaria de Estado de Inmigración y Emigración.....	5
Els Guacamayos Ballarin.....	7
Aplec de Tardo.....	10
Receptes.....	11
Turronada.....	12

SANTÀ NIT

1. Santa nit, plàcida nit
els pastors han sentit
l'al·leluia que els àngels, cantant,
en el món han estat escampant:
el Messies és nat (2).
2. Santa nit, plàcida nit,
ja està tot adormit;
vetlla sols a la cambra bressant
dolça Mare que al Nin va cantant:
dorm en pau i repòs (2).
3. Santa nit, plàcida nit,
el Jesús, tan petit,
és el Déu, Ser Suprem, Poderós,
en humil petitesa reclòs
per salvar tot el món (2).

El XÀFEC!!! de Vancouver esta publicat pel Casal Català de Vancouver (CCV). Ni EL XÀFEC!!! ni la Junta Directiva del CCV comparteixen necessàriament les opinions expressades en els articles signats. La nostra adreça és:

30746-3640 East Hastings St.
Vancouver, BC V5K 2A6

Tel/Fax (604)684 3667
casal@casalatala.ca
<http://www.casalatala.ca>

Editor de EL XÀFEC!!!: Tania Colina i Trueta

Col.laboradors: Anna Maria Vinas,
Angelina Miró, Alex Ortega, Elia Robles,
Carles Roch i Josep Maria Ballarin .

Amb el support de la Secretaria de Relacions Exteriors del Departament de la Presidència de la Generalitat de Catalunya

ELS ARGUMENTS DEL "FET DIFERENCIAL"

"Tenim a penes el que tenim i prou: l'espai d'història concreta que ens pertoca, i un minúscul territori per viura-la.

Posem-nos dempeus altra vegada i que se senti la veu de tots solemnement i clara. Cridem que som i que tothom ho escolti.

I en acabat, que cadascú es vestixi com bonament li plagui, i via fora!!, que tot esta per fer i tot és possible."

Miquel Martí i Pol "Ara mateix"

ACTIVITATS DEL CASAL CATALA DE VANCOUVER PER L'ANY 2005

Actes previstos pel 2005

-El **Taller de Crema Catalana**, el farem pels volts de Sant Josep. El dia 20 de Març del 2005 per ser exactes. Si sou llaminers hi heu de venir, i si no ho sou també!!!

- **APLEC DE PRIMAVERA**. El diumenge 20 de Maig a HUME PARK es celebrara el dia de la MARE, el dia de SANT JORDI, el dia del LLIBRE i el dia de la VERGE DE MONTSERRAT. Aquest és l'esdeveniment social més important de l'any!!! Animeu-vos a venir!

- **APLEC DE TARDOR**, el diumenge 11 de setembre, "DIADA DE CATALUNYA" -observat a la Seu del Casal.

- La **TORRONADA**, es fara el dia 4 de desembre a la Seu del Casal. Es farà cagar el TIO amb regals per la mainada i torrons per tothom.

Anuncis, Notícies, Xafarderies...

*Mossen Ballarin rep l'homenatge de la ciutat de Berga per exportar al mon al nom d' aquesta ciutat. També se li va lliurar la medalla de la ciutat.

*El Casal desitja una rapida milloria als nostres consocis: Toni i Belen Garcia i Leo Segales.

*La ciutat d' Amposta sera la Capital Cultural Catalana l'any 2006, Esparraguera ho sera l' any 2005 i aquest any ho és Banyoles.

*El català Dani Pedrosa guanya el mundial de motos de 250 cc i l' any passat va guanyar el de 125 cc.

*Ara fa 50 anys de la mort de l' escriptor Eugeni d'Ors.

*L'any 2005 la ciutat de Barcelona sera la ciutat de la gastronomia.

*La reina d' Anglaterra inaugura el nou edifici del Parlament escoces obra postuma de l' arquitecte català, Enric Miralles.

*El 15 d' octubre va fer 64 anys que l'exercit franquiste assassinà al President Lluís Companys.

*El 15 d'octubre d l' any 1854 es va tocar per primera vegada l' himne de Mèxic. La música era de Jaume Nuno Roca (1824-1908) fill de

Sant Joan de les Abadesses.

*La selecció catalana de hoquei fa historia a Macau amb la conquesta del mundial B i l'any que ve anira al mundial A. Potser veurem els catalans jugar contra l'equip dels espanyols?.

*El cantautor Joan Manel Serrat té un carcinoma a la bufeta i ha hagut de cancel.lar tots els seus recitals.

*Ara fa 150 anys del naixement de l'escriptor Apel.lés Mestres (1854-1936).

*El 21 de setembre mitja Catalunya va tremolar per un terratremol de 4.1 graus.

*El ministre Montilla dona llum verda als dominis " i "ct" a l' internet.

*Un matrimoni croata, resident a Barcelona, posa el nom de la ciutat a la seva filla. Na Barcelona no és pas la primera que porta aquest nom.

*Els esportistes catalans tornen de les Olimpíades d'Atenas amb 9 medalles i 13 diplomes.

*El Forum de les Cultures de l'any 2007 es fara a la ciutat mexicana de Monterrey. El 26 de setembre es va tancar el de Barcelona amb un piromusical juntament amb la celebració de les festes de la Mercè.

Investigadors catalans troben als Hostelets de Pierol el fòssil, de 13 milions d' anys, mes re-

cent de l'avantpassat comu de ximpanzes, goril.les i humans.El seu nom es "Pau"

JEAN CAUX (1830-1922) El millor transportista amb muls del "Gold Rush" de B.C. Jean Caux "Cataline" havia nascut a Bearn- Catalunya Nord l'any 1830. Quan va arribar a B.C. no parlava anglés i quan li preguntaven per el seu nom sempre deia "Catalonia" i així se li va quedar "Cataline".

L'any 1858 era a Yale i Ashcroft, més tard s'en va anar a Quesnel i per ultim a Hazelton a on va morir l'octubre del 1922. Esta enterrat al cementiri de Hazelton. Ell dormia sempre al aire lliure, bebia rom i també es fei fregues pel cos amb el mateix licor.

Un tipus de bossa que portan penjada els escocesosporta el nom de "Cataline Sporan"per Jean Caux. Jean Caux was the best packer in the world & a greatest frontieren.

Va ésser el més important transportista pels miners d'aquella epoca i fa poc es va fer un documental de la seva vida. Si algú/na esta interesat/da en aquest català hi han varies pagines a la Web d' ell (entre d'altres <http://collections.ic.gc.ca/skeena/Cataline.htm>).

IN MEMORIAM

* Donem el nostre mes sentit condol a la nostra consocia Colette Soler per la mort de la seva mare.

A la familia del profesor-investigador-científic Joan Oro Florensa (1923-2004) mort el dia dos de setembre a Barcelona.

Deu els tingui a la seva Gloria.

La Sra. Maria Jesus Alborni i la seva filla al carrer d'en Pere D'Alborni a Tortosa.

Ambdues són descendents directes de la familia d'en Pere d'Alborni

Dalí travessa l'Atlàntic

Ja són uns quants els casals catalans que s'han sumat espontàniament a la commemoració del centenari del naixement de Dalí –que s'ha escaigut exactament el 10 de maig– i que ha donat peu a dedicar l'any que som al pintor de Cadaqués, esdevingut una figura tan coneguda universalment com alguns logotips o marques d'empreses multinacionals.

*El mes de març, el Centre Català de Luxemburg va presentar un estand dedicat a l'Any Dalí al Festival de les Migracions, que té lloc cada any a la capital del Gran Ducat. Un mes després, a l'abril, el Casal Català de Grenoble va exposar en un cèntric local de la ciutat cinquanta dibuixos d'infants entre 4 i 12 anys d'una escola de l'Empordà, inspirats en pintures de Dalí, i un audiovisual sobre diferents facetes del pintor, amb el suport de la Secretaria de Cooperació Exterior. Per la seva banda, el Casal dels Catalans de Califòrnia ha dedicat una sèrie d'articles molt ben documentats a la vida de l'artista empordanès, en què destaquen, entre altres coses, que "coincidint amb l'inici de la Segona Guerra Mundial, Dalí i Gala van establir-se durant uns anys als Estats Units d'Amèrica".

De fet, el nom de Dalí es va mundialitzar gràcies a l'acolliment i propaganda que li van fer els Estats Units. És a St. Petersburg, a Florida (EUA), on hi ha un museu que duu justament el nom de Dalí, i on és previst que es presenti una gran exposició entre el setembre de 2004 i el gener de 2005.

Dalí ja havia travessat l'Atlàntic als anys trenta, en vaixells que tardaven un mes a arribar a l'altra banda de l'oceà, quan cercava la fama. Ara és la seva fama, consolidada *post mortem*, la que va fàcilment d'Europa a Amèrica del Nord, i viceversa, en qüestió d'hores.*

Dalí, fotografiat per Miserachs

A la Biblioteca de Maple Ridge, l'exposició, durant tot el mes de Setembre, dedicada a Salvador Dalí.

A la Biblioteca de Maple Ridge, B.C. es va organitzar una exposició dedicada a En Salvador Dalí amb motiu del centenari del seu naixement. L'exposició va estar oberta del dia 1 fins al 30 de Setembre de 2004.

L'exposició va tenir molt d'èxit, amb esment per part dels dos diaris locals. També hi van haver-hi moltes preguntes sobre l'obra i vide de l'artista.

Mensaje de M^a. Consuelo Rumí, Secretaria de Estado de Inmigración y Emigración, a la Comunidad Española de Canadá

Me asomo a las páginas de España Cerca para, en primer término, trasladar a los residentes españoles en Canadá que el Gobierno presidido por José Luis Rodríguez Zapatero cuenta con una firme convicción en torno a la responsabilidad que atañe a las políticas públicas en relación con la materialización de los derechos de los emigrantes. Es decir, los poderes públicos no pueden desentenderse de la situación de más de un millón y medio de españoles que viven más allá de nuestras fronteras; tienen la obligación de llevar a cabo un catálogo de actuaciones destinadas a este importante colectivo de personas que ha prestado una inestimable contribución, a costa de no pocos sacrificios, al desarrollo de nuestro país.

No son palabras que expresen una mera formalidad. Representan, como ya he dicho, una convicción enraizada, en primer lugar, en el propio Presidente que ha trasladado a quienes hemos venido colaborando con él durante estos años que los derechos de los emigrantes son un objetivo irrenunciable y que las fronteras de nuestro Estado de Bienestar no se detienen en los límites geográficos sino que deben llegar allí donde viva un residente español que precise de apoyo.

Por supuesto, toda acción pública tiene límites nacidos de las imponderables razones presupuestarias; nadie afirma que vayamos a construir el edificio en una sola legislatura. Sin embargo, lo que quiero subrayar a través de estas líneas es que nuestra propia experiencia nos lleva a disponer de una voluntad política determinante por ganar paulatinamente espacios para la realización de derechos que aún hoy, más de un cuarto de siglo después de aprobada nuestra Constitución, les son hurtados a una parte significativa de ciudadanos españoles.

Por ello, una de las apuestas más relevantes que forma parte de los planes de Gobierno es la elaboración del “Estatuto de los Ciudadanos Españoles en el Mundo”. No se trata tanto de ampliar derechos que ya se hallan reconocidos constitucionalmente. Con más certeza, el objetivo es reforzar derechos que, por la propia dispersión de los emigrantes por la geografía del mundo, merecen una atención singular. Una carta expresa, además, de obligaciones de los poderes públicos hacia la situación de los residentes en el exterior.

Ahora bien; entiendo que el papel de la emigración no puede detenerse, por importante que sea esta dimensión, en la materialización de sus derechos. Hace apenas unas fechas me dirigí en Santiago de Compostela, al Consejo General de la Emigración para animar a sus integrantes a que, entre todos, iniciáramos una reflexión de alcance en torno al papel que hoy, en el comienzo de un nuevo milenio, le corresponde desempeñar a la emigración en relación con la evolución de la propia sociedad española. La emigración no es sólo memoria; forma parte del presente colectivo de la sociedad española y debemos incorporar el caudal y la diversidad de experiencias y realidades que aportan los ciudadanos que viven por el mundo a la conformación de nuestro futuro inmediato. Prescindir de ellas sería tanto como dilapidar un capital que ha costado forjar a generaciones enteras de españoles.

Hay tarea por delante. Para los más mayores y también para los jóvenes. Tenemos que ser capaces de proyectar la emigración como un referente activo para nuestra propia realidad, además de avanzar en la extensión del conjunto de derechos de los que son destinatarios los emigrantes en tanto que ciudadanos.

Quiero, para finalizar, trasladar desde estas paginas un afectuoso mensaje a los residentes españoles en Canadá, un colectivo integrado por algo más de diez mil personas que con su presencia dejan testimonio de los millones de personas que un día salieron de nuestro país para abrirse un porvenir. Deben saber que el Gobierno de España no va a olvidar sus demandas y anhelos. Que estamos dispuestos a trabajar duro para afirmar sus derechos.

Consuelo Rumí

Secretaria de Estado de Inmigración y Emigración

RUCADES

Isabel-Clara Simó

Tinc la impressió que la lluna de mel Madrid-Barcelona s'ha acabat i que ara comença el procés de muntar el piset; és el moment que la muller s'assabenta que pot administrar les despeses domèstiques, però retent comptes al marit, i que el sopar ha d'estar servit quan ell arriba a casa. Tenim Maragall enfadat perquè el govern espanyol ha fet dues còpies idèntiques de la Constitució europea, una diu que en valencià i l'altra en català, i això no té cap ni peus. Tenim María Teresa Fernández de la Vega demanant a les autonomies casos com el del Companys, perquè no es trenqui el confortable sistema de cafè per a tothom. Doncs no senyora: casos com el de Companys no n'hi ha cap, ni tan sols a tot Europa. Ningú no ha afusellat un president rere un infamant procés sumaríssim. Tenim que el cas Egunkaria -que, en la nostra ingenuïtat, crèiem solucionat quan l'Espanya profunda va passar a l'oposició-, tot i la manca de proves, continua amb els seus directius processats; hi ha l'afegitó que un dels processats ja ha mort, i així s'ha demostrat que si hi ha guerrers castellans capaços de guanyar batalles després de morts, hi ha els qui no són guerrers ni castellans, sinó periodistes i bascos, que perden batalles després de morts. Per si no volies caldo, una dotzena de tasses: el Consell Superior del Poder Judicial considera inconstitucional que els jutges coneguin el català, malgrat la decisió del Parlament de Catalunya. Un cop més constatem que tenir Parlament i tenir institucions no vol dir tenir sobirania. Podem legislar sobre l'apassionant tema de la ubicació dels fanals a la via pública, però en les coses serioses legislar equival a dir "¿da usted su permiso?", tot picant suaument a la porta del qui mana.

Posant-hi imaginació, que ara per ara és l'únic de què disposem, fem oportunes propostes com la de Bargalló: si Espanya no vol córrer el risc d'un partit d'hoquei amb la selecció catalana, que es retiri de la competició. El sacrifici esportiu és nul, perquè no hi té cap possibilitat, i a sobre s'estalviarien l'esvalot de l'Espanya superprofunda, que aquesta sí que continua governant, amb les seves afilades ungles clavades al cor dels pusil·lànimes. El PSC, però, diu que en aquests casos s'hauria de retirar l'equip amb menys possibilitats, pel bé de l'esport "nacional". Etcètera, que per avui ja he recollit prou rucades i vostès i jo ja n'estem farts.

ELS GUACAMAYOS

Venerable i paciencios lector.

No t'estranyi que en un país de sonats com aquest nostre em piqui la sonadura esbravant-me.

Tot i tot te'n demano perdó.

Diu que per allà al Caribe hi ha l'illa del Guacamayo. Ja us la podeu afigurar. Mar neta i calmosa sino fossin els taurons i els huracans, sorra fina amb banyistes gringos i palmeres arran de platja amb xiscles de guacamais estripant l'aire calent. El indígenes corren amb poc més que un "taparrabos" com en deien a Caldetes allà dies.

L'illa és una nació independent amb representació a l'ONU, constitució a l'americana i dictador saltant-se constitucions. L'actual pare de la Pàtria és don Floribundo Garrote.

I ves com, al brau home se li va acudir de decretar per decret, aprovat per les Corts, que ni van llegir-s'ho, que en nom de la llibertat de cadascú, la democràcia de tots i el lliure pensament revolucionari, qualsevol persona podria voltar per l'illa tan lliure de "taparrabos" com quan sa mare el va dur al món.

El decret va esverar la premsa. Era una premsa que les engegava per allà on li ventava. I no estranyi, ni don Floribundo ni cap dels seus no llegia mai el diari.

El "Guacamayo Times" estava esverat. Els de la CIA tenien l'aital paper per conservador, n'era propietari don Eldredo Lanzadera, amo de l'única fàbrica del país, on hi feia samarretes i calçotets.

Aquest Times, parlava de la decència,

dels bons costums, del pas cap a la civilització que significava dur samarreta i camisa, de com fins el primer pere de la Pàtria, el general Macuto del Morral, anava vestit de cap a peus. Ho reblava amb l'opinió del bisbe, don Pío Carcundia, que havia escrit una pastoral d'allò més a la valenta.

Al'altre cap, el "Guacamayo Chronicle" rebentava de satisfacció. Cantant "mañanas mejores", aplaudia el progressisme del govern, que, talment constava ja en el decret, trencava per sempre amb la intemperància dels temps colonials per retornar a la primitiva llibertat dels primers guacamayos que no duien vestits.

Els del Times li van respondre que els vells avantpassats duien almenys un cinturó.

Els del Chronicle van rebatre que els inquisidors duien bastant més que un cinturó.

La batalla dels papers va durar temps, deixem-los.

Mentrestant, el "Guacamayo Financial" no es perdia pas en discussions que no feien cap a res. Escrit per un guacamayo que havia passat per Princeton, pontificava que, ben segur, la llei duria nou turisme a l'illa, però a termini no massa llunyà podria produir-se un "overbooking" catastròfic. L'illa no donava per a massa gent.

I, ves com, el ministre d'Afers Exteriors de Guacamayo va presentar-se a l'Assamblea General de l'ONU talment sa mare l'havia donat al món. Astorament. El secretari general va passar-ho al Consell de Seguretat i aquest va fer un comitè; el comitè enviat a l'illa no en va tornar. Ara estan en un subcomitè als primers passos.

Encara en aquestes, els Estats Units, per complir el seu deure de primera potència mundial, va enviar a Guacamayo un regiment de "marines" i una esquadreta d'avions sabent de cert que a l'illa hi havia laboratoris d'armes atòmiques que treballaven per Cuba.

Ningú no sap com va acabar l'expedició USA.

Només no sé quin paperot ha ficat el nas en un document secretíssim del CESID i n'ha publicat les xafarderies. Però ves a fer-ne cas.

El document explica que quan els "ma-

rines" van arribar a la platja talment ens els sabem de guarnits, a la línia de les palmeres els esperaven els guacamayos i les guacamayes cantant "I love you, my baby". Tots plegats van confraternitzar, mentre els de l'esquadreta d'avions saltaven avall amb paracaigudes.

Apa, plego.

Estimat lector, no ho faré més.

Josep M. Ballarín i Monset.

 Capellà.

LA PEPA I EL PAPA

Josep M. Ballarín i Monset

La Pepa, com és pla sabut, canta el nom de la primera "Constitución Española" promulgada a Cadis el dia de Sant Josep. Naturalment, cantava "mañanas mejores" en nom de la igualtat i la llibertat. Quant a la fraternitat, ves qui en parla, havent dut tanta gent a la guillotina.

Perque la Pepa, a plena guerra del francès, amb la "Virgen del Pilar que no quiere ser francesa" fou una calderada afrancesada, laica, republicana. I jacobina, que vol dir tombar les Espanyes en una sola Espanya. I així vam anar i encara hi anem.

Jo vaig néixer amb la "Constitución" de la restauració monàrquica, que es va carregar la primera república. Al cap de poc, la dita "Constitución" va anar a can taps, un general va manar sol. I estaca.

Va venir la república, la tan lloada "República de trabajadores de todas clases" que va aconduir-nos a la guerra que tots sabeu.

En aquelles, a bon cop de falç, vam tenir Estatut. Hi ha qui encara en parla enderiat. No se'l deuen haver llegit. Era la llufa dels innocents, com va dir més fi en Macià..

Quaranta anys sense més que un "fuero de los españoles", tan canteula com els tretze punts del doctor Negrín, que ens refregaven pels nassos uns comissaris polítics a mida del Pep de Sibèria. Vull dir l'Stalin.

Finalment, banderes al carrer. Una altra "Constitución" tan constitucional com totes. I un altre Estatut, que vam votat amb els "Segadors" a tot tro, sense adonar-nos de que ens tornaven a penjar la llufa.

Us he engegat aquesta tirallonga de la història tan sols per fer-vos entendre que només de sentir parlar de Constitucions ja se'm posa la pell de gallina. Cada Constitució ha estat una manera d'aplançonar els pobres dels voltants del Clot

No us estranyi, doncs, que m'agafin tremolins sentint parlar d'una Constitució Europea manifestajada per França, la de les glòries centralistes i menjacapellans.

No sé pas si us hi vàreu fixar.

A la sala dels Horacis i Curiacis del Capitoli romà, damunt d'una taula amb la rotllana d'estrelles a més i més, els pares de la Constitució i algun que s'hi va trobar sense haver paït el càrrec, van signar cerimoniosament.

M'hi torno. No sé pas si us hi vàreu fixar.

Damunt dels signataris, que semblaven nans, se'ls abocava una gegantina estàtua del papa Innocenci X amb gestos d'enrabiament barroc. Molt enrabiament.

Aviso als poc entesos. Innocenci no és cap títol de film a la italiana, és un nom de papa. La X tampoc no vol dir de la sèrie X, és un número romà i vol dir que susdit papa fou el desè del seu nom. I a fe que d'innocent ben poc. Se les va tenir amb Lluís XIV, el Rei Sol, se les va tenir més crespes amb una mena de carcúndies mal ferrats que en deien jansenistes. I paro, que no les acabaria.

Si fos planyívol de mena, ho faria pensant en els constitucionalistes d'Europa. Posen les nostres arrels en la Grècia clàssica i la Roma Imperial. Que Déu n'hi do

Però saltant-se un miler llarg d'anys, tornen a trobar-nos arrels en aquella gresca encotillada que en diuen la Il·lustració, que, després de criar més d'un dèspota, va acabar-se amb Robespierre i la seva guillotina.

Ànsia, Manela. La Constitució d'Europa, laica i anticlerical, ha nascut signada sota la gegantina maledicció d'un papa. Si, germans, d'un papa bisbe de la més bescantada de les branques cristianes. L'Església Catòlica, Apostòlica i Romana.

Cargolant-les. És impossible parlar d'Europa sense parlar del cristianisme. A veure quin maco pot entendre Alemanya sense Luter, però a veure qui pot endevinar com fou feta aquesta Europa sense els monestirs. I sense Sant Francesc d'Assís.

Me'n queda una darrera per dir. I la dic curta.

Tant de bo els catalans ens adonem de que amb la Constitució Europea ens pengen una altra llufa.

N'hem aguantat tantes que no ve d'una més. Diran.

MUSEU A L'AIRE LLIURE

Enric Sòria

Finalment, la Diada ha tingut lloc, i no ha passat res gaire digne de ressenya. Com de costum, els maximalistes de torn han xiulat tots els partits polítics catalans, sense excepció, perquè no converteixen en realitat les seues fantasies en un tres i no res, i hi ha hagut qui s'ho ha pres malament. Doncs caldrà més paciència, perquè, en aquest país, als actes públics, la fantasia sobrepuja amb excés el civisme, i xiular, com somiar, és debades. No se'n cansaran mai. D'altra banda, vam poder escoltar el romanç original d'Els segadors, entonat per Rafael Subirachs. Subirachs havia enregistrat aquesta versió en un disc dels anys 70, Bac de Roda, que em sembla el millor seu i que algú hauria d'haver reeditat fa temps en CD. També sentirem Lluís Llach, que cantà Venim del nord, venim del sud, un tema no tan antic com Els segadors, però déu-n'hi-do, i, finalment, cantà el meu estimat Joan Manuel Serrat (¿quant fa que no trau un disc en català?, potser 20 anys?). Tot plegat feia pensar. És obvi que tants anys de poder nacionalista no han ajudat a renovar la que fou Nova Cançó. Potser no els agradava el que simbolitzaven o, senzillament, no els sentien seus. Ara, els símbols s'han fet vells (cert que amb gran dignitat) i no n'han sorgit d'altres, o no s'han imposat. Són coses que es coneixen quan toca traure'ls a passejar i, barrejats amb l'apreci que mereixen, ens fan sentir enyor, i també tristesa.

APLEC DE TARDO

**12 de
Setembre**

El temps, malgrat que va començar ben lletjot, a la fi es va comportar i va lluir d'allo més.

S'agraeix enormement a l'Anna Maria tot el seu esforç i neguit preparant quantitats enormes de menjar per ha tothom.

RECEPTES DE CUINA CATALANA.

Canelons farcits de salmó

Ingredients:

500 gr. de filet de salmó fresc 1 ceba grossa 14 plates de canelons 3 cullerades de nata líquida 1 cullerada de farina 1/2 l. de llet 3 cullerades de mantega 2 cullerades de salsa de tomaquet sal, pebre negra, un polc de canyella 100 gr. de formatge rellat 12 gambes petites bullides (solament la carn, sense cap ni cua)

Descripció:

Posar sal en els filets de salmó i fer-los fregir en dues cullerades de mantega. Separar del foc i deixar refredar una mica. Llavors esmicolar-los amb una forquilla. En una paella apart fregir la ceba tallada ben menuda. Quant comença a canviar de color, treure del foc i anyadir-la al salmó esmicolat. Posar-hi pebre i rectificar de sal. Anyadir-hi 3 cullerades de nata líquida i deixar-ho coure a foc moderat 3 minuts. Apart bullir les 14 plates de canelons, el temps necessari. A continuació passar-les per aigua freda i col·locar-les sobre un drap de cuina. Omplir les plates de canelons amb el farcit del salmó i col·locar-les dins d'una plata d'anar al forn, previament untada amb mantega. Posar sobre els canelons les 2 cullerades de salsa de tomaquet. Preparar una salsa beixamel, amb una cullerada de mantega, una cullerada de farina i 1/2 l. de llet. Posar-hi sal, pebre i un polc de canyella. Tal aviat comenci a bullir, posar la salsa sobre els canelons. Guarnir amb les gambes pelades i formatge rallat. Coure al forn a 180 graus, aprox. 30 minuts.

CODONYAT

Ingredients:

codonys, sucre o mel, aigua, canyella i llimona

En primer lloc es pelen els codonys, se li treu la pell i les llavors. El que resta es trosseja en parts petites i es posa a bullir amb aigua en sucre. S'ha de posar el mateix pes en sucre (o mel) que de codony.

El temps que ha d'estar en procés de cocció se situa al voltant dels tres quarts d'hora o d'una hora, tot i que l'element clau es quan comenci a agafar el color marron-groguenc típic del codonyat. També es pot afegir canyella en brut i un trosset petitó de llimona per donar-li més gust.

El resultat és que el codony ha de quedar ben desfet i pastós, si cal es pot passar per la batidora. Finalment es posa en un motlle i deixa assecat uns dies en un ambient fresc i sec. S'ha de menjar en un espai breu de temps perquè no es faci malbé.

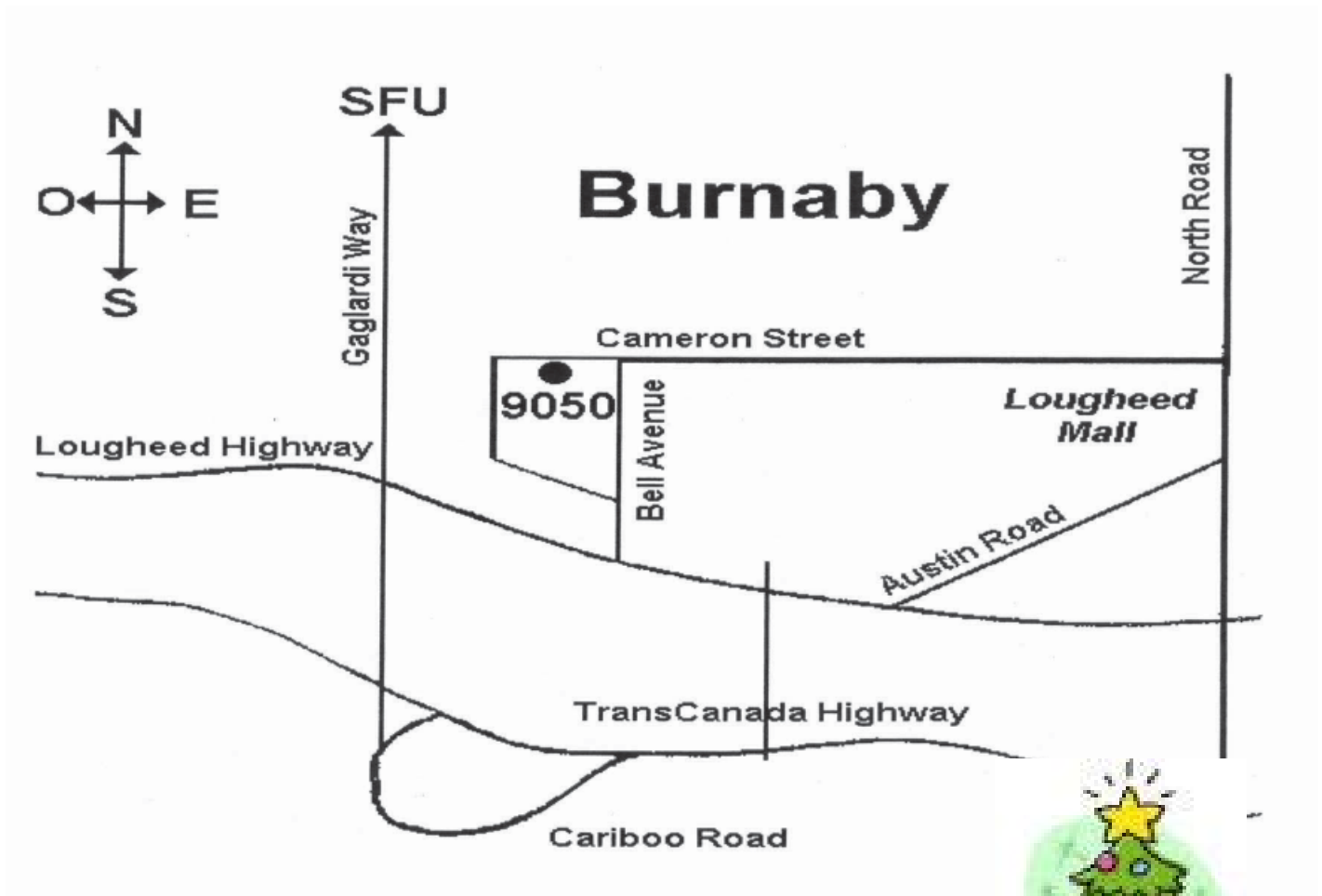

TORRONADA 5 DE DESEMBRE DEL 2004

Veniu a celebrar l'inici de les Festes de Nadal amb el Casal!!!. Com a l'any passat, a més d'un àpat de germanor, i dels torrons, la mainada tindrà un Tió per a fer cagar!!!.

Es fara a la seu del Casal al 9050 de Cameron St a partir de les 11:00 AM. Si us cal més informació truqueu a l'Anna Maria (421 5364).

Hi haura pa amb tomàquet i pernil, amanida i torrons. A més encoratgem a tothom a portar coses per a compartir en un pot-luck!. Hi haura una barbacoa, però no garantim que el temps acompanyi i es pegui fer servir.

"El cost és de \$5 per persona per contribuir als torrons i a la pa amb tomaquet. Porteu si us plau alguna de les vostres especialitats culinàries per contribuir al pot-luck"

